

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.21.014/2016/3 szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Kolláth Zoltán ügyvéd által képviselt felperesnek - a dr. Herjeczki Ágnes ügyvéd által képviselt alperes ellen szerződés részbeni érvénytelenségének megállapítása és egyéb iránt indított perében a Szolnoki Törvényszék 6.P.20.911/2015/34. számú, 2016. április 18. napján kelt ítélete ellen a felperes által 35. és 37. sorszám alatt benyújtott fellebbezés alapján meghozta az alábbi

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 400 000 (négy százezer) Ft másodfokú perköltséget, valamint az állami adóhatóság felhívására a Magyar Államnak 2 016 640 (kettőmillió-tizenhatezer-hatszáznegyven) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A peres felek házastársak voltak. Életközösségük 2006. szeptember 1. napján véglegesen megszakadt, majd házasságukat a Szolnoki Városi Bíróság egyező akaratnyilvánításuk alapján 2008. május 27. napján felbontotta. A felek a bontóperben a járulékos kérdésekben egyezségeket kötöttek, amelyben nyilatkoztak arról is, hogy az ingóvagyonukat megosztották, és ezzel kapcsolatosan követelést egymással szemben a továbbiakban nem támasztanak.

A felek között a házastársi közös vagyon megosztásáról 2007 januárjától folytak a tárgyalások, majd 2008. június 25. napján e tárgyban szerződést kötöttek egymással. A szerződés előkészítésében a felperes részéről **(ügyvéd 1. neve)** ügyvéd, az alperes részéről **(ügyvéd 2. neve)** ügyvéd, valamint az alperes édesapja vett részt.

A végleges megállapodást megelőzte egy ún. „házassági vagyonjogi keretmegállapodás” 2008. május 23. napján. Ebben már rögzítették a felek, hogy az alperes tulajdonába kerülnek a szolnoki ingatlanok, a közös lakás felszerelési tárgyai, és egy Toyota Corolla gépkocsi, továbbá a **(település 1. neve)-i (S.) Zrt.**-ben lévő egy hetes üdülési jog és biztosítások. A felperes vállalta továbbá, hogy értékkiegyenlítés címén megfizet az alperesnek 25 000 000 Ft-ot legkésőbb 2008. június 25. napjáig. Megállapodtak abban is, hogy a felperes tulajdonába kerül a budapesti lakás kocsibeállással és az alperesnek a peres felek érdekeltségébe tartozó cégekben meglévő üzletrésze. A szerződés 8. pontja szerint a felek kijelentették, az okiratok szerkesztése kapcsán ügyelnek arra, hogy a

vagyonomérleg felállításakor ne keletkezzen illetékkötelezettség a **(település 2. neve)-i** garázsingatlan kivételével.

A közös vagyont megosztó okirat (2008. június 25.-i keltű) szerint a felperes tulajdonába kerültek a következő vagyontárgyak: **(település 3. neve) (ingatlan 1. címe)** szám alatti ingatlan 35 000 000 Ft, a **(K.)** Kft.-ben peres felek nevén szereplő üzletrész 3 000 000 Ft, a **(R.)** Kft.-ben lévő üzletrész 40 000 000 Ft, míg a **(P.)** Kft.-ben lévő üzletrész 5 000 000 Ft értékben.

Az alperes tulajdonába kerültek a **(település 2. neve)-i** ingatlanok: a **(ingatlan 2. címe)** szám alatti öröklakás 23 000 000 Ft, az ugyanitt lévő garázsingatlan 2 000 000 Ft, míg a **(ingatlan 3. címe)** szám alatti öröklakás 15 000 000 Ft és a **(ingatlan 4. címe)** beépítetlen telek 12 000 000 Ft értékben. Ezen kívül az alperes megszerezte a **(település 2. neve), (ingatlan 5. címe)** szám alatti hétvégi házat 4 100 000 Ft, és az **(gpjmű frg.rszm.-a)** forgalmi rendszámú Toyota Corolla gépjárművet 900 000 Ft értékben a **(P.)** Kft.-ben lévő üzletrésze fejében, amely utóbbi értékét 5 000 000 Ft-ban jelölték meg a felek. Az alperes tulajdonába került továbbá a **(település 1. neve)-i (S.)** Zrt.-ben lévő évi egy hetes üdülési jog 1 000 000 Ft értékben, valamint - a szerződés 2/g pontja szerint - a házastársak közös megtakarításából 25 000 000 Ft.

A felek külön is rögzítették a szerződésben, hogy mind a felperest, mind az alperest kizárólagosan megillető - a szerződésben tételesen megjelölt - vagyonérték összesen 83 000 000 - 83 000 000 Ft.

A felek a szerződés 8. pontjában megállapították, hogy közös vagyonukat teljes körűen felmérték, a vagyonmegosztás során az értékegyenlőségre törekedtek, és kijelentették, hogy egyik fél sem jutott nagyobb vagyoni előnyhöz, mint ami a házastársi vagyontömeg megszüntetése kapcsán megilletné, így egyikőjüknek sem kell vagyonátruházási illetéket fizetni. Kijelentették továbbá, hogy ezzel teljes körűen elszámoltak egymással, és a szerződés megtámadási jogáról lemondanak (szerződés 9. pontja).

Ugyanezen a napon (2008. június 25-én) a felek üzletrész-átruházási szerződést kötöttek egymással, amely szerint a **(P.)** Kft. felperes nevén nyilvántartott 8 000 000 Ft értékű üzletrészét akként osztották fel, hogy 3 000 000 Ft értékű üzletrész házassági vagyontömeg megszüntetése jogcímén az alpereshez került, s a már meglévő 2 000 000 Ft értékű üzletrészával így 5 000 000 Ft üzletrésze keletkezett, ekként az átadást követően mindkét fél 5 000 000 - 5 000 000 Ft üzletrész-tulajdonnal rendelkezett (szerződés 2. pontja). A felek rögzítették a továbbiakban, hogy az alperes nem kíván a társaság tagja maradni, ezért a társaság jegyzett tőkéjét leszállítják 5 000 000 Ft-ra annak érdekében, hogy az alperes, mint a társaságból kiváló tag természetben kapja meg az üzletrésze ellenértékét, a **(település 2. neve) (ingatlan 5. címe)** sz. hétvégi ház, udvar megjelölésű ingatlan tulajdonába adásával.

A felek 2008. június 25. napján a **(R.)** Kft. kapcsán is üzletrész-átruházási szerződést kötöttek, amely szerint az alperes átadta a társaságban lévő, 2 000 000 Ft értékű üzletrészét a felperes részére, ezzel a felperes üzletrésze mindösszesen 4 000 000 Ft-ra emelkedett.

Az alperes a házastársi közös vagyon megosztásáról rendelkező szerződés 2/g pontjában öt megillető 25 millió Ft-hoz ténylegesen akként jutott hozzá, hogy a felperes a **(P.)** Kft.-től 2008. júniusában felvett 37 708 002 Ft-ot osztalék címén, amelyből 25 000 000 Ft-ot megfizetett az alperesnek, a fennmaradó 12 708 002 Ft-ot pedig személyi jövedelemadóként teljesítette az adóhatóságnak.

A felek az ingatlanok tekintetében 2008. október 8. napján ismét vagyontömeget megszüntető szerződés elnevezésű megállapodást kötöttek, amelyben már feltüntették a szerződés tárgyát képező

ingatlanok pontos adatait, ami az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés feltétele volt. Ezen túl megismételték azt a korábbi nyilatkozatukat, miszerint a vagyonmegosztás során egyik fél sem jutott nagyobb vagyoni előnyhöz, mint ami a házastársi közös vagyon megosztása kapcsán illetné, s erre figyelemmel vagyonátruházási illetéket egyik félnek sem kell fizetnie (7. pont).

A **(P.)** Kft.-vel kapcsolatosan a felperes által képviselt gazdasági társaság és az alperes között ugyancsak 2008. október 8. napján külön megállapodás született, lényegében a 2005. június 25-i megállapodással azonos tartalommal.

A bontópert követően az alperes hamarosan újabb házasságot kötött **(személy neve)-val**, akivel közös gyermekük is született. A közös vagyomból neki jutó **(ingatlan 4. címe)** telket és a **(ingatlan 5. címe)** utcai hétvégi házat eladta, és azok vételárát a házastársával közös építkezésbe fektette. Az egyéb ingatlanokat bérbeadás útján hasznosítja.

A felperes **(személy neve)-val** kötött újabb házasságot, akivel jelenleg a **(C.)** Zrt.-től lízingelt **(település 3. neve), (ingatlan 6. címe)**. szám alatti apartman lakásban él. A lízingszerződést a bank felmondta. A felperesnek jutó **(ingatlan 1. címe)** utcai lakás 503 470 euró és közel 28 000 000 Ft tartozás miatt végrehajtás alatt áll. A felperes 2012. március óta nem fizeti a bontóperi egyezségben vállalt gyermektartásdíjat, annak leszállítása iránt 2015. őszén pert indított.

A pert megelőzően 2014. júniusától folyt levelezés a peres felek között a 25 000 000 Ft összegű „értékkiegyenlítés” címén alperesnek juttatott összeg sorsáról.

A felperes módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy a 2008. június 25. napján kelt házassági közös vagyont megosztó szerződés 25 millió Ft értékkiegyenlítés fizetéséről rendelkező 2/g pontja jóerkölcsbe ütközik, és ekként a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. tv. (a továbbiakban: 1959-es Ptk.) 200. § (1) bekezdésének 2. fordulata alapján semmis. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként 25 208 002 Ft és járulécai megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Előadása szerint - a szerződésben írtakkal szemben - közös megtakarításuk nem volt, a 25 000 000 Ft-ot saját vagyonából fizette az alperesnek, abból a közös gyermekeik jövőjét kívánta biztosítani. Hangsúlyozta, a vagyonmegosztásról rendelkező szerződés megszövegezésekor lényeges szempont volt, hogy egyik félnek se kelljen vagyonszerzési illetéket fizetnie. Állította, csak évekkel a szerződéskötést követően ismerte fel a kialakult vagyoni aránytalanságot. A követelt összegből 12 500 000 Ft-ra a szerződésben megjelölt 25 000 000 Ft fele részeként, míg a további 12 708 002 Ft-ra az osztalék után megfizetett adó címén tartott igényt.

Másodlagosan - amennyiben a bíróság az elsődleges kereset teljesítését nem találná alaposnak - ajándék visszakövetelése címén kérte kötelezni az alperest a fenti összeg megfizetésére az 1959-es Ptk. 582. § (3) bekezdésére alapítottn. Hangsúlyozta, a közös vagyont megosztó szerződésben „értékkiegyenlítésként” rögzített összeget ajándékba adta az alperesnek azzal a feltevéssel, hogy abból kizárólag a gyermekek jövőjét fogja biztosítani, ez a várakozása azonban megghiúsult, mert az alperes e céltól eltérően használta fel az összeget. Állította, mindezt 2014. évben, a korábbi iratok tanulmányozásakor ismerte fel, valamint a gyermekektől szerzett információk alapján tudatosult benne, hogy az alperes a jelenlegi házastársa által épített ingatlanba fektette a neki juttatott vagyon egy részét úgy, hogy az ingatlanban tulajdoni hányada és haszonélvezeti joga sincs.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Elsődlegesen a keresettel érvényesíteni kívánt követelés elévülésére hivatkozott. Másodlagos védekezése szerint, miután a támadott szerződési pont a házastársi közös vagyon megosztásáról rendelkező szerződés része, és a szerződéssel a felek teljes körűen rendezték a közös vagyon megosztását, a szerződés egy pontjának

támadása azt jelentené, hogy az egész szerződés érvénytelen, mert megbomlik az abban kifejezett vagyoni egyensúly, a megállapodás ugyanis nemcsak az értékkiegyenlítés megfizetéséről, hanem a teljes közös vagyon megosztásáról szólt. Kiemelte, az egyes okiratok egyértelműen értékkiegyenlítésként rögzítették a felperes által támadott fizetési kötelezettséget, ennek jogcímét ezért a felperes utóbb nem vitathatja alappal. Hangsúlyozta, nem is kötött volna értékkiegyenlítés megfizetésének vállalása nélkül megállapodást a felperessel. Állította, részére a közös vagyonból járó ½ eszmei hányadnál még így is kevesebb jutott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével elutasította a keresetet, és kötelezte a felperest az alperes részére 419 000 Ft perköltség megfizetésére. Határozatának indokolása szerint mind az első-, mind a másodlagos keresettel érvényesített követelés elévült. Az elsődleges keresetre vonatkozóan utalt a Legfelsőbb Bíróság 1/2010. (VI. 28.) PK véleményében foglaltakra, amely szerint bár a semmisségre határidő nélkül lehet hivatkozni, a jogkövetkezményeket csak az elévülés időbeli korlátai között lehet levonni. Ugyanakkor hangsúlyozta, nem ütközik jóerkölcsbe az, ha a közös vagyon megosztása során az egyik fél saját vagyona terhére vállal pénzbeli értékkiegyenlítést a közös vagyon egyenlő megosztása érdekében, ezért a támadott szerződési rendelkezést nem ítélte semmisnek. Kifejtette, az sem minősíti a megállapodás per tárgyát képező pontját jóerkölcsbe ütközőnek, hogy az közös megtakarításban jelölte meg az értékkiegyenlítés forrását, annak ellenére, hogy ilyen forrás nem volt. Utalt arra, közös vagyonból történt az értékkiegyenlítés megfizetése, mert annak a gazdasági társaságnak, ahonnan a felperes az osztalékot felvette, korábban a felek mindketten üzletrész-tulajdonosai voltak. Kiemelte, a szerződés egyéb pontjaiban a felek maguk rögzítették, hogy egyik fél sem jutott nagyobb vagyoni előnyhöz, mint ami a házastársi közös vagyon megosztása kapcsán őt megillette. A másodlagos kereset kapcsán megállapította, a téves feltevésre alapított ajándék visszakövetelése iránti igény elévülési idejének kezdete az az időpont, amikor az ajándékozónak fel kellett ismernie a feltevése tévességét, alaptalanságát, az pedig az alperes második házastársával történő építkezés befejezésének időpontja, ahhoz képest pedig a felperesi igényérvényesítés öt éven túl történt.

Ezen kívül érdemben sem tartotta alaposnak a másodlagos keresetet. Kifejtette, a felek között nem jött létre ajándékozási szerződés, egyrészt mert a felperes nem a saját vagyona terhére „ígért ajándékot”, hanem a vitatott összeg értékkiegyenlítés megfizetése címén került kifizetésre a közös vagyon körébe tartozó egyik cégből felvett osztalékból, azaz a közös vagyon és nem a felperes saját vagyona terhére. Utalt arra, **(ügyvéd 1. neve)** tanú szerint a támadott okirat aláírását megelőzően elhangzott ugyan ajándékozásra irányuló kijelentés a felperes részéről, ugyanakkor a tanú azt is elmondta, hogy a 25 000 000 Ft-tal került egyenlő arányba a közös vagyon megosztása a felek között. Mindebből arra következtetett, nem jött létre ajándékozási szerződés a felek között, így a felperesnek sem lehetett olyan feltevése, hogy a vitás összeg a közös gyermekek megélhetésére fordítódik, az legfeljebb a felperes elképzelései, reményei között szerepelhetett.

Az ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását, a kereseti kérelme szerinti döntés meghozatalát kérte. Fellebbezési, és egyben kereseti kérelmének jogcímét a másodfokú tárgyaláson akként pontosította, hogy a perbeli szerződési feltétel jóerkölcsbe ütközik, ezért semmis, és ennek a jogkövetkezményeként eredeti állapot helyreállítása címén tart igényt a követelt összegre. Másodlagos álláspontja szerint a támadott szerződési feltétel színlelt, az egy ajándékozási szerződést leplez, amelynek tartalma szerint ő (a felperes) az alperessel közös, a szerződéskötéskor még kiskorú gyermekeinek ajándékozta a 25 millió Ft-ot, az alperes pedig, mint a gyermekek törvényes képviselője csak ennek az összegnek a kezelésére volt jogosult. Fellebbezésének további indokai szerint kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság hivatalból vette figyelembe a követelés elévülését, amelynek bekövetkeztét egyebekben vitatta, véleménye szerint ugyanis az elévülési idő kezdete nem az elsőfokú bíróság által megállapított időpont, hanem 2014.

nyara, mert ekkor jutott arra a felismerésre, hogy meghiúsult az a cél, amire tekintettel az ajándékot adta. Fenntartotta korábbi álláspontját, miszerint a szerződés semmisségére határidő nélkül hivatkozhat. Hangsúlyozta, különvagyonából került megfizetésre a perben vitatott összeg, hiszen a kifizetéskor a **(P.)** Kft.-ben már csak neki volt üzletrésze, az alperesé megváltásra került. Érvelése szerint a perben kihallgatott tanúk vallomása és az egyéb bizonyítékok egyértelműen alátámasztották az ajándékozási szándékát, a ajándékozásra alapot adó feltevése végleges meghiúsulását, valamint hogy nem volt az alperessel közös megtakarításuk.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az ítélet tábla a fellebbezés kapcsán elsődlegesen az alperes elévülési kifogásának megalapozottságát vizsgálta. Annyiban egyetért a fellebbezésben kifejtettekkel, hogy a bíróság hivatalból nem veheti figyelembe az elévülést . (1959-es Ptk. 204. § (3) bekezdés), téves azonban az a fellebbezési hivatkozás, hogy az alperes nem terjesztett elő elévülési kifogást. Az alperes ugyanis az érdemi ellenkérelme V/4. pontjában erre hivatkozott, amikor feltette a kérdést „A felperes érvényesíteni kívánt kötelmi igénye... miért lenne érvényesíthető elévülési időn túl?”.

Miután az alperes elévülési kifogást terjesztett elő, a bíróságnak először abban a kérdésben kellett döntenie, hogy a perbeli követelés elévült-e. Az elévült követelés ugyanis bírósági úton nem érvényesíthető (1959-es Ptk. 325. § (1) bekezdés), ezért a bíróság az elévült követelés tárgyában előterjesztett keresetet érdemben nem bírálhatja el (BH2006. 220. számú jogeset).

A felperes a keresetét két különböző jogcímen érvényesítette, egyrészt a perbeli szerződés jóerkölcsbe ütközésére hivatkozással, másrészt ajándék visszakövetelése jogcímén. Ebből adódóan mind a két jogcím tekintetében külön kellett vizsgálni, mikor kezdődött az adott igény elévülése, illetve hogy van-e a felperesnek az elévülés félbeszakadására vagy nyugvására irányuló hivatkozásként értékelhető nyilatkozata.

Az első jogcímet illetően (a szerződés jóerkölcsbe ütközése) a felperes jogkövetkezményként az eredeti állapot helyreállítását kérte, és ennek megfelelően az általa érvénytelennek minősített szerződési pont alapján kifizetett összeg visszafizetésére kérte kötelezni az alperest. Amint azt az elsőfokú bíróság is helyesen megállapította, a felperesnek ez az igénye kötelmi igény, ami az általános szabályok szerint az esedékességtől számított öt év alatt elévül (1959-es Ptk. 324. § (1) bekezdés.) Az elévülést nem érinti az 1959-es Ptk. 234. § (1) bekezdésének az a rendelkezése, amely szerint a szerződés semmisségére határidő nélkül lehet hivatkozni, Ez ugyanis csupán annyit jelent, hogy a semmis szerződés teljesítése címén érvényesített igénnyel szembeni védekezésként határidő nélkül hivatkozhat az ellenérdekű fél a szerződés semmisségére, nem jelenti azonban a restitúciós, illetve elszámolási igények érvényesíthetőségének a határidő nélkülségét (1/2010. (VI. 28.) PK vélemény 2. pont). Az eredeti állapot helyreállítása keretében a semmis szerződés alapján teljesített pénzszolgáltatás visszaadására vonatkozó igény - kötelmi jellege miatt - elévül.

Az elévülés kezdő időpontja a követelés esedékessé válása, ami az érvénytelen szerződés (szerződési feltétel) alapján teljesített szolgáltatás visszaadására irányuló igény esetén a szolgáltatás teljesítésének az időpontja. A perbeli szerződési feltétellel összefüggésben a felperes teljesítése 2008. június 25. napján megtörtént, ebből következően megállapítható, hogy a 2015. június 24-én történt perindításhoz az 5 év elévülési idő eltelt. A felperes - az elévülési idő kezdetére vonatkozó - az

ítélőtáblától eltérő álláspontja miatt - nem hivatkozott az elévülés nyugvására vagy félbeszakadására, az a hivatkozása azonban, miszerint csak 2014. évben ismerte fel a támadott szerződési pont érvénytelenségét, úgy értelmezhető, hogy szerinte eddig az időpontig menthető okból nem tudta érvényesíteni az igényét, és mivel az igényérvényesítést akadályozó körülmény csak 2014. évben szűnt meg, ehhez képest pedig egy éven belül bírósághoz fordult, az elévülés az 1959-es Ptk. 326. § (2) bekezdése értelmében nem következett be. Az elévülési idő nyugvásaként értelmezhető fentiek szerinti felperesi hivatkozást azonban az ítélőtábla nem találta alaposnak. Tény, hogy a peres felek házastársi közös vagyonuk megosztásáról hosszasan egyeztettek, ennek során mindketten jogi szakember közreműködését is igénybe vették. A megegyezésüket előbb ún. keretmegállapodásba (lényegében az 1959-es Ptk. 208. § (1) bekezdése szerinti előszerződésbe) foglalták, majd azzal megegyező tartalommal kötötték meg a perbeli, és az ahhoz kapcsolódó szerződéseket 2008. június 25. napján, az azokban rögzítetteket pedig gyakorlatilag megismételték a 2008. október 8. napján kelt szerződéseikben. A szerződések nem terjedelmesek, megszövegezésük, tartalmuk egyértelmű, félre nem érthető, értelmezésük sem jogi, sem egyéb szakismeretet nem igényel. Lényeges ezen túl, hogy a felek a perbeli szerződésben több mint 160 000 000 Ft értékű vagyonról rendelkeztek. A megosztandó vagyon nagyságát, a hosszas előkészítést és a jogi szakemberek igénybevételét is figyelembe véve nem fogadható el menthető okként, és nem is életszerű, hogy a felperes olvasatlanul írta alá a szerződést,

A kifejtettekre tekintettel a jóerkölcsbe ütközésre alapított jogcímen a felperes igénye elévült. Ezért az ítélőtábla csupán megjegyzi, egyetért az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel abban, hogy a felperes nem is indokolta, miért ítéli jóerkölcsbe ütközőnek a kifogásolt szerződési feltételt, és a peradatokból sem állapítható meg olyan körülmény, ami alapján arra lehetne következtetni, hogy ez a megállapodás sérti az általános társadalmi értékkitevéletet. Önmagában az ugyanis, hogy az értékkiegyenlítés forrását nem a valóságnak megfelelően tüntették fel a felek, nem teszi az érintett szerződési pontot jóerkölcsbe ütközővé.

Lényeges emellett, hogy a felperes a szerződés többi pontját nem kifogásolta, és csak az általa érvénytelennek tekintett kikötés kapcsán kérte az eredeti állapot helyreállítását. A szerződés 2/g pontjának kiesése viszont azzal a következménnyel járna, hogy felborulna az egyenlő arányú vagyonmegosztás.

Az alábbiakban részletezettek szerint egyetért az ítélőtábla az elsőfokú bíróságnak azzal az álláspontjával is, hogy a felek között nem jött létre ajándékozási szerződés, következésképpen az ajándék visszakövetelésére alapított igény elévülése nem értelmezhető.

Az ajándék visszakövetelésének jogcímen érvényesített igény indokaként a felperes a vitatott szerződési pont színleltségére, és az az által leplezett ajándékozási szerződés alapjául szolgáló feltevés meghíúsulására hivatkozott. A szerződés akkor színlelt, ha a szerződő felek - közös elhatározással, egyetértésben - valódi akaratukkal nem egyező jognyilatkozatot tesznek, hamis látszatot keltve ezzel harmadik személy irányában, a külvilág felé. Ebből következően a színlelt szerződést csak valamennyi ügyletkötő fél tudatos, akaratának megfelelő magatartása hozhatja létre, az egyoldalú színlelés az 1959-es Ptk. 207. § (4) bekezdésének alkalmazása körében közömbös. Az alperes egyértelműen akként nyilatkozott, hogy értékkiegyenlítés címén történt az összeg megfizetése, ajándékozásról szó sem volt, a felperes pedig ezzel ellentétes tényt, azaz, hogy a pénzátadás jogcímét kölcsönösen színlelték volna az alperessel, nem bizonyította, és a peradatok is cáfolják a felperes ajándékozási utaló előadását. Az 1959-es Ptk. 579. § (1) bekezdése értelmében ajándékozási szerződés alapján az egyik fél a saját vagyona rovására juttat a másiknak ingyenes vagyoni előnyt. Jelen esetben a felperes az alperesnek átadott 25 millió Ft-ot attól a társaságtól vette fel osztalékként, amelyben a felek korábban üzletrész-tulajdonosok voltak, így az üzletrészek, és

ebből adódóan az arra figyelemmel járó osztalék is a házastársi közös vagyon részét képezte. Az tény, hogy a vagyonmegosztás alapján a felek megállapodása nyomán a (P.) Kft-ben az alperest megillető üzletrész a felperes tulajdonába került. Az is megállapítható emellett, hogy a felek az üzletrész értékének meghatározásakor (5 000 000 Ft) nem voltak tekintettel a cég vagyonára, így arra az osztalékra sem, amelyet a közös vagyon megosztása napján a felperes a cégből felvett egyrészt azért, hogy az alperes részére a 25 000 000 Ft összegű értékkiegyenlítést, másrészt, hogy annak adóját megfizesse. Az így felvett több mint 37 000 000 Ft egyértelműen alátámasztja azt az alperesi hivatkozást, miszerint a közös cégek üzletrész-vagyonának felmérése nem volt teljes körű, azok alulértékelve kerültek a vagyonszétosztást megsemmisítő szerződésbe.

Végül utal arra az ítéletre, hogy a felperes a másodfokú tárgyaláson - korábbi előadásától eltérően - akként nyilatkozott, hogy a 25 millió Ft-ot a gyermekeinek ajándékozta. Tekintve, hogy az ajándékot az ajándékozó - az 1959-es Ptk. 582. §-ában foglalt feltételek fennállása esetén - a megajándékozottól követelheti vissza, ha az alperes a gyermekeinek ajándékozta a vitás összeget, az alperessel szemben ajándék visszakövetelése címén nem érvényesíthet igényt.

A fenti indokolásbeli kiegészítéssel az ítéletre helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján.

A felperes fellebbezése alaptalannak bizonyult, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperesnek a fellebbezési pertárgyérték (25 208 002 Ft) alapján számított, ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségét, amelynek összegét az ítéletre a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja, (5) bekezdése és 4/A. §-a alapján számíthatóhoz képest a (6) bekezdésben foglaltak alapján mérsékelt összegben állapította meg, figyelembe véve az ügy bonyolultságát, az ehhez képest elvégzett ügyvédi munkát, amellyel nem állt volna arányban a viszonylag magas pertárgyérték alapján megállapítható maximális ügyvédi munkadíj.

A pereszes felperes köteles megfizetni az illetékfeljegyzési joga folytán az állam által előlegezett fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján. Az ítéletre annak mértékét az 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 46. § (1) bekezdésében foglaltak szerint határozta meg, figyelemmel a fellebbezési perértékre.

Észlelte az ítéletre, hogy az elsőfokú bíróság tárgyaláson kihirdetett ítélete tartalmazza az állam által előlegezett illeték megfizetésére vonatkozó rendelkezést, azonban ez az írásba foglalt ítéletből kimaradt, ezért azt az ítélet kijavításával pótolni kell.

Szeged, 2016. november 22.

Dr. Szeghő Katalin sk.

a tanács elnöke

Dr. Tóth Gabriella

előadó bíró

sk.

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet

ábrabíró

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.713/2017/5.szám

A Szegedi Ítéltábla Dr. Kolláth Zoltán ügyvéd által képviselt felperesnek - dr. Herjeczki Ágnes ügyvéd által képviselt alperes ellen szerződés részbeni érvénytelenségének megállapítása és egyéb iránt indított perében a Szolnoki Törvényszék 2016. szeptember 5. napján kelt 6.P.20.911/2015/39. számú kiegészítő ítélete ellen a felperes 42. sorszám alatt benyújtott fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül elbírálva - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az elsőfokú bíróság kiegészítő ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak az állami adóhatóság felhívására 120 000 (százhuszezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében 25 208 002 Ft és járulékai megfizetésére kérte kötelezni az alperest elsődlegesen a 2008. június 25. napján kelt házassági közös vagyont megosztó szerződés értékkiegyenlítés megfizetéséről rendelkező pontja érvénytelenségére alapítottn, másodlagosan pedig ajándék visszakövetelése jogcímén. Az elsőfokú bíróság 34. sorszámú ítéletével a keresetet elutasította, marasztalta a felperest az alperes perköltségében, azonban - írásba foglalt határozatában - elmulasztott rendelkezni a felperes illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett eljárási illeték megfizetéséről. Erre tekintettel a 39. sorszámú - a jelen másodfokú eljárás tárgyát képező - határozatában az ítéletet kiegészítette, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal felhívására 1 500 000 Ft illetéket.

A felperes a kiegészítő ítélet ellen benyújtott fellebbezésében a 34. sorszámú ítélet elleni jogorvoslati kérelmével egyező tartalmú fellebbezést terjesztett elő, visszautalva az ott kifejtett indokokra.

Az alperes ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A felperes fellebbezése - azt a Pp. 3. § (2) bekezdése alapján tartalma szerint elbírálva - arra irányul, hogy a bíróság mellőzze az elsőfokú eljárási illeték megfizetésére kötelezését, mert álláspontja szerint a keresete megalapozott.

A Szegedi Ítéltábla a 2016. november 22. napján kelt Pf.II.21.014/2016/3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság 34. sorszámú keresetet elutasító ítéletét helybenhagyta. A keresetet elutasító ítélet jogerőre emelkedése következtében a felperes teljes egészében pervesztesnek bizonyult, ezért az illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett illeték megfizetésére köteles az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján. A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság kiegészítő ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. Az eredménytelenül fellebbező felperest a fentiekben hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján kötelezte a feljegyzett fellebbezési eljárási illeték megfizetésére.

Az alperesnek a másodfokú eljárásban költsége nem merült fel, ezért arról rendelkezni nem kellett.

Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés b) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

S z e g e d , 2017. november 21.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
előadó bíró

Dr. Lengyel Nóra sk.
táblabíró